

‘Moed verzamelen’, waarvoor?

Dr. H.J.C.C.J. Wilschut heeft enkele weken geleden, 12 mei 2012, een artikel geschreven op de website www.gereformeerdekerkblijven.nl onder de titel ‘Moed verzamelen’. In de rubriek ‘kerkelijk leven’ van de website wil men ontwikkelingen zowel binnen als buiten de GKV volgen. Ietwat klagend vraagt de schrijver zich af of er buiten de kring van de eigen lezers er nog wel anderen zijn die zitten te wachten op het commentaar van ‘gereformeerdekerkblijven’.

Dr. Wilschut signaleert een stuk moedeloosheid. ‘Wat zul je nog ergens wat van zeggen? Er verandert toch niets mee’. De ontwikkelingen in de GKV liegen er niet om. ‘Je schrikt van het gemak, waarmee plaatselijk wordt meegedaan aan een oecumenische Pinksterviering, mogelijk inclusief de spirituele dans. Dit alles onder leiding van een predikant uit de GKV. Desgewenst is dit te documenteren, het is geen praatje. Maar denk niet dat je kerkelijk de poppen aan het dansen krijgt. Het wordt kennelijk geaccepteerd. The show must go on.’

Wat dr. Wilschut nog het meest verbijstert, dat is dat er van alles en nog wat wordt geroepen, maar dat men in de GKV het kerkelijk laat passeren. Als voorbeeld noemt hij wat ds. W. van der Schee in een preek op zijn eigen website zegt over het boek Jona. Ds. Van der Schee denkt dat het Bijbelboek Jona geschreven is als ‘als een soort gelijkenis van Gods grote barmhartigheid’. Hij vergelijkt het met de gelijkenis van de verloren zoon uit Lukas 15. Deze predikant vindt het prima dat zijn gemeenteleden geloven dat wat in het Boek Jona staat allemaal echt gebeurd is. Hij zelf doet dat blijkbaar niet (meer) en houdt dat ook openlijk zijn gemeente voor.

Ds. Wilschut stelt vast dat de kerkenraad van ds. Van der Schee blijkbaar niet heeft ingegrepen en dat ook verder protest is uitgebleven. ‘Alsof het de normaalste zaak van de wereld is dat een dominee het beter denkt te weten dan de Here Jezus, voor wie het boek Jona zo overduidelijk feitelijke geschiedenis was.’

Op mijn beurt verbaast het mij dat ds. Wilschut niet verder gaat dan het schrijven van deze zinnen in een artikel over de publieke uitlatingen van ds. Van der Schee. Terecht signaleert ds. Wilschut het als zeer ingrijpend, als een predikant binnen de GKV op deze wijze afstand neemt van de wonderlijke feiten die met de profeet Jona zijn gebeurd (Jona in de buik van het zeedier). Het is slechts een ‘gelijkenis’. En inderdaad, deze dominee doet ook afbreuk aan de woorden van de Here Jezus Zelf. Om niet te zeggen dat hij Hem tot een leugenaar maakt. Want Christus zegt (Lukas 11:32) dat de mannen van Ninevé zich bekeerd hebben op de prediking van Jona. Maar volgens ds. Van der Schee, is het helemaal niet echt gebeurd wat de Here Jezus hier zegt. Moet dr. Wilschut in het kerkverband van de GKV niet veel méér doen dan alleen maar met deze beknopte zinnen, in somberheid, constateren dat er geen andere kritische reacties komen? Er is toch, waar het gaat om het lezen van de Schrift, al heel wat méér gebeurd en toegelaten binnen de GKV.

Verder gaat dr. Wilschut in op het krantenverslag over de Bijbelstudiedag van Bijbelstudiebond op 8 mei jl. Volgens dat verslag hebben de predikanten J.M. Burger en J.H.F. Schaeffer nogal kritisch de vinger gelegd bij ‘te veel concentratie op het Woord’ binnen de GKV. Daar zouden Doop en Avondmaal onder lijden. ‘Te veel concentratie op het Woord maakt ons kwetsbaar voor overrationalisering. Het geloof wordt op die manier een zaak van het hoofd, terwijl het net zo goed een zaak van het lichaam is.’

Hoe ds. Wilschut kritisch reageert op de uitspraken van de beiden predikanten, volgens het krantenverslag, zal ik hier niet verder weergeven. Het is de moeite waard om zijn hele artikel te lezen op de website 'gereformeerdekerkblijven.nl'.

Waar het mij nu om gaat, dat zijn de conclusies die hij trekt in zijn artikel. Ds. Wilschut sluit niet uit dat hij te somber is. 'Maar', schrijft hij, 'te vaak hoor je hoe de vervreemding toeneemt voor wie gewoon gereformeerd wil zijn binnen de GKv. Er gebeuren dingen in kerkdiensten, die te gek voor woorden zijn. Ik heb het niet alleen van horen zeggen. Als vakantieganger heb ik het ook zelf meegemaakt. Hoezo 'concentratie op het Woord'? En stilzwijgend stemmen broeders en zusters met hun voeten, wijken uit naar de Hersteld Hervormde Kerk of naar een gereformeerde bondsgemeente.'

Met behulp van een retorische vraag stelt dr. Wilschut dat het tijd is voor verootmoediging en bekering. Dat is volgens hem een betere weg dan meteen om afscheiding en een nieuwe vrijmaking roepen. De schrijver neemt afstand van hen, 'die het liefst een breuk zouden willen forceren in de GKv'. En dan volgt er een zin, waarbij ik mijn ogen uitwrijf. Ds. Wilschut schrijft dan: 'Wordt blijven je onmogelijk gemaakt – en dat is toch echt het criterium – dan is er binnen de gereformeerde gezindte nog plek genoeg waar je als gereformeerde belijder heen kunt'.

De eerste vraag die ik hierbij stel is deze: Ds. Wilschut weet toch wel dat voor veel GKv – ers in de afgelopen jaren blijven onmogelijk is gemaakt? Ik hoef alleen maar te verwijzen naar 'Kampen-Noord' en naar onze eigen Dalfser 'Verklaring van kerkelijke stappen'. Als één trouwe dienaar van Christus 'mondood' wordt gemaakt, dan zijn anderen die dat accepteren, daar toch mee verantwoordelijk voor?

De tweede vraag die hierbij gesteld moet worden is deze: Hoe kan ds. Wilschut 'vastgelopen broeders en zusters' nu verwijzen naar een plek ergens 'binnen de gereformeerde gezindte'? Uit het voorgaande mogen we afleiden dat ds. Wilschut hierbij blijkbaar denkt aan bijv. Hersteld Hervormd of een gereformeerde bondsgemeente in de PKN. Maar, zo vraag ik: Hoe kan je als voorganger en herder in Christus' kerk nu tegen de schapen van de kudde zeggen: Als je hier niet kan blijven moet je maar een plek elders zoeken. Die plek ergens 'binnen de gereformeerde gezindte' is daar ook 'Sion'? Is daar de Kerk waar Christus de zijnen roept? Als dat zo is, waarom horen we daar dan niet veel meer over van dr. Wilschut? Hij ziet als eerste taak 'deernis hebben met Sions puin'. Maar blijkbaar ziet hij voor hen die niet kunnen blijven al een ander 'Sion' ergens in de gereformeerde gezindte.

Een volgende vraag die gesteld moet worden is deze: Vertrekken uit de GKv om naar een plek ergens binnen de geref. gezindte te gaan, dat is toch óók een afscheiding? Dat is toch óók een vrijmaking? Dat is toch óók een breuk met de GKv, ook al is dat door individuele broeders en zusters? Je vraagt je toch af waarom ds. Wilschut zich zo afzet tegen broeders en zusters, die in de afgelopen jaren noodgedwongen zich moesten vrijmaken van verkeerde synodebesluiten, *juist om gereformeerde kerk te blijven!*? Als ds. Wilschut zó de weg wijst, zoals hij in dit artikel doet, is dat dan ook niet een impliciete veroordeling van de Vrijmaking van 1944? Toen was er toch ook een 'gereformeerd gezindte' waar de bezwaarden hun toevlucht hadden kunnen zoeken? Er was zelfs een Schriftgetrouwe CGK. Toch zagen onze vaders een andere kerkelijke roeping. Daar was christelijke moed voor nodig. Door Gods genade hebben zij die ontvangen. De HERE gaf de vermoelden kracht. Hij is vandaag Dezelfde.